

10

Alexandr Zmojro patřil ke starobylému, ale chudému a nevýznamnému šlechtickému rodu. Jeho předkové byli pronásledováni a srdečně přijati Ivanem Hrozným, sloužili Samozvanci a pak knížeti Požarskému, vyznamenali se za Petra Velikého a Alžběty Petrovny ve válkách se Švédskem a Pruskem, a jeden z nich padl udatnou smrtí v Bitvě národů u Lipska.

Dědeček Alexandra Zmojra zanechal dědicům samé dluhy a jeho ovdovělý otec se oženil s bohatou stařenou Neledinskou a prodléval několik měsíců v Moskvě, ve společnosti hazardních hráčů a cizoložnic, téměř bez zájmu o svého syna.

Chlapec vyrůstal jako naprostý divoch, četl knihy bez rozdílu a noci trávil ve sklepech, kde stál sarkofág s tělem Spící krasavice. Věnoval jí své básně a snil o dni, kdy se probudí a stane se jeho ženou.

Chorobná snivost a nespolečenskost mu však nebránily podnikat výpady do čudovského nevěstince Tělo a práce a na parník Hajdarábád. Říkalo se dokonce, že byl zapleten do smrti kapitána Cholupjeva: údajně se nepohodli o nějakou ženu.

Stařena Neledinská věděla, že ze snů se snadno

stanou vrahové, a nevlastního syna poslala dál od hříchu, do Moskvy k otci.

Po třetím ročníku univerzity, v září 1914, se Alexandr Zmojro jako dobrovolník přihlásil do války a zmizel někde u Lodže.

V létě 1919 se však náhle vynořil ze zapomnění a vrátil se do Čudova v čele Prvního rudogvardějského praporu Ježíše Krista Nazaretského, krále židovského, kterému jak rudí, tak bílí říkali Prapor malomocných. Byla to anarchická formace polovičních banditů, naverbovaných ze spodiny společnosti – hrbáčů, zlodějů koní, chromých, zrzavých, syfilitiků, lupičů, Židů, hermafroditů, vrahů, homosexuálů, liliputánů, studentů, alkoholiků, prostitutek a zrůd. Byli vyzbrojeni tím, co jim přišlo pod ruku – puškami Mannlicher, hradebními puškami Gan-Krnka, kulometry Lewis, Revelliho samopaly, píkami, šavlemi a spoustou praporů. Měli velmi mnoho zástav, které byly skropeny krví Beránka.

Prapor malomocných posílali na nejnebezpečnější úseky fronty a všude si vydobyl vítězství a naháněl nepříteli strach svým pohrdáním smrtí. Prapor se podřizoval pouze rozkazům svého velitele – Alexandra Zmojra, muže málomluvného a bezcitného. Do boje vyrážel na koni, na ramenou měl leopardí kůži a na hlavě přilbu s dvěma rohy, která kdysi patřila Alexandru Velikému. A za ním pádili jezdcí s černými a bílými prapory.

Malomocní se nebáli ani kulek, ani mečů, ani čerta, protože nebojovali za komunismus ani za svobodu, ale za

Boží království, které je dobyto silou, nepřítel jejich šílený nápor nevydržel a prchal, odhazuje zbraně a výstroj.

Prapor se však mohl kdykoli stáhnout z fronty a zmizet neznámo kam – prostě proto, že velitel Zmojro náhle zatoužil po odpočinku nebo se chtěl pokochat západem slunce někde na klidném opuštěném místě.

To bylo pravděpodobně jediným vysvětlením toho, že se malomocní tak nečekaně objevili v Čudově, který se nacházel daleko od front občanské války a jehož obyvatelé nebyli dosud probuzeni hřměním revoluce.

Štrapaté bosé vojsko, oblečené v jakýchsi hadrech, po zuby ozbrojené, vtrhlo do města po Francouzském mostě a okamžitě se dalo do rabování a znásilňování.

Večer bylo na náměstí zastřeleno dvanáct nejbohatších obyvatel Čudova a majitelka nevěstince, madam Belle Postelová. A Spící krasavici na rozkaz velitele praporu vytáhli na náměstí, kde ji znásilnil zdegenerovaný a hnisavý syfilitik Kyj Kyjovič. Kam potom zmizela, nikdo nevěděl. Pak byla oznámena svatba Alexandra Zmojra a Klisničky, nejkrásnější dívky z nevěstince Tělo a práce.

Po revoluci veřejný dům v Čudově zažíval zlé časy. Městečko, jež bylo daleko od bojových linií občanské války, trpělo bezvládím a nájezdy banditů, kteří se v tlupách potulovali po lesích a okrádali obyvatele. Bohatí moskevští klienti už nejezdili do Čudova na „africký lov“ a nevěstinec upadal. Majitelka podniku madam Belle Postelová se pokusila

zřídit výjezdni službu pro muže, kteří žili v okolních bohatých usedlostech, ale obyvatelky usedlostí v lese připravily léčku a Afričanky se musely vrátit domů s prázdnou, svlečené donaha, odřené a s podlitinami.

Když se rány zahojily, založily zahradu, pořídily si prasata, kozy a kuřata a zdálo se, že na svou profesi zapoměly. Od rána do večera ohýbaly své hřbety na záhonech, přehazovaly lopatou zem a pálily samohonku. Po večerech sborově zpívaly táhlé písně a chodily brzy spát.

Mladá kráska Klisnička nerada plela mrkev nebo dojila kozy. Milovala tanec a snila o jiném životě. Jednoho večera si oblékla své nejlepší šaty a klobouček, do kabelky strčila revolver a vydala se pěšky do Moskvy, ale zabloudila v lese. A ráno nevyspalá a celá mokrá od rosy vyšla na kraj lesa a uviděla jezdce s leopardí kůží na ramenou a s dvourohou zlatou přilbou. Jezdec jí cválal naproti, obklopen nestvůrami a prapory skropenými krví Beránka. Vyzařovalo z něho světlo a Klisnička to nevydržela - padla na kolena a zamhouřila oči. Jezdec seskočil z koně, přistoupil k ní a sundal jí klobouček. Klisnička zvedla hlavu. Muž se na ni díval a krutě vraštil obočí.

Klisnička náhle natáhla ruku a dotkla se jeho nosu.

„Měkký nos - měkký úd,“ pronesla. „To znamená, že jsi krutý člověk.“

Alexandr Zmojro se poprvé v životě z celého srdce rozesmál.

„No což,“ řekl, „kam čert nemůže, nastrčí ženskou.“

Klisničku přivázali lasem k jeho sedlu a celou cestu

do Čudova běžela a mumlala: „Anděli můj, lehni si ke mně, a ty, satane, jdi pryč ode mě, od oken, od dveří, od postýlky mé...“

Alexandr Zmojro se s Klisničkou oženil.

Podle čudovského zvyku třikrát obešli dokola náměstí a bořili se do rozházené soli a pak vstoupili do kostela, kde je vystrašený kněz prohlásil za muže a ženu ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, krále Židů.

A lidé pak dlouho vzpomínali na Klisniččiny svatební šaty s vlečkou tak dlouhou, že děti, které tu vlečku držely, ještě stále chodily po náměstí, když novomanželé už vycházeli z kostela.

Prapor brzy odjel na frontu, avšak Alexandr Zmojro zůstal v Čudově, odvoláváje se na své slabé zdraví. Když se dozvěděl, že na rozkaz lidového komisaře Trockého byl První rudogvardějský prapor Ježíše Krista Nazaretského, krále židovského, ubytován v opuštěné vesnici a pak opit a zlikvidován, Alexandr Zmojro jen pokrčil rameny: osud malomocných velitele už nezajímal.

Alexandr Zmojro se věnoval rodině, domu a městu.

Prostitutky z Afriky byly vysídleny a hned po nich zmizelo několik stálých zákazníků Klisničky, třebaže nikdo si netroufl tvrdit, že velitel Zmojro měl na jejich zmizení podíl.

Vypracoval návrh dekretu, podle něhož se ženy od sedmnácti do třiceti let stávají veřejným majetkem, čímž

přecházejí do vlastnictví všeho pracujícího lidu, ale vyloučil z něj ženy s pěti a více dětmi. Dekret zaručoval bývalým majitelům (manželům) žen právo na jejich přednostní užívání. V listině dále stálo: „Občané mužského pohlaví mají právo užívat ženu maximálně čtyřikrát týdně a maximálně tři hodiny v kuse. Každý příslušník pracujícího lidu je povinen přispívat dvěma procenty ze svého výdělku do fondu národního potomstva. Každý muž, který chce využít exemplář národního vlastnictví, musí předložit potvrzení o příslušnosti k dělnické třídě od dělnického výboru nebo odborové organizace. Muži, kteří nepatří k dělnické třídě, získávají právo využívat vyvlastněné ženy tím, že měsíčně přispějí tisíc rublů do fondu národního potomstva. Všechny ženy, které byly tímto dekretem prohlášeny za národní majetek, dostávají z fondu národního potomstva podporu ve výši 280 rublů měsíčně. Narozené děti se po uplynutí jednoho měsíce předávají do dětského domova ‚Lidové jesle‘, kde budou vychovávány a vzdělávány až do věku sedmnácti let. Osoby, které se proviní šířením pohlavních chorob, budou hnány k zákonné odpovědnosti před revolučním soudem...“

Takové dekrety nebyly vydávány pouze v Čudově, ale po celém Rusku, neexistují nicméně spolehlivé informace o tom, že by byly naplněny. Listina, stočená do ruličky a převázaná režnou nití, se dochovala v Idině truhle.

Na náměstí v Čudově byl postaven památník Robespiera, Dantona a Saint-Justa – sádrový blok se třemi hlavami a pěti obludnými bosýma nohama.

Alexandr Zmojro zařídil v Čudově pravidelný úklid odpadků, uhynulých zvířat a kuchyňského odpadu, zrekonstruoval krematorium, aby se zvýšila jeho produktivita a hospodárnost, a pustil se do vyčištění jezera.

Díky Zmojrovi se v čudovské nemocnici objevil rentgen. Nařídil sčítání lidu a dobytka ve městě a jeho okolí, zakázal psát slovo „korridor“ se dvěma „r“ a slovo „Bůh“ s velkým písmenem. A ještě v Čudově založil ukázkový lesní těžební závod vybavený řetězovými motorovými pilami značky Stihl.

Zmojrova rodina žila uzavřeně – žádné návštěvy, žádní hosté. Obývali velký byt v prvním patře Afriky. Matka celé dny pracovala v kuchyni nebo se lopotila na zahradě. Někdy zvala svou sousedku Šimu, boubelatou kníratou mladici, a přešívaly staré šaty, klevetily a popíjely pálenku. Nebo si zkoušely kloboučky – Klisnička si z nevěstince vzala tři sta šedesát pět dámských klobouků.

Otec byl až do pozdních hodin zaměstnaný.

V neděli se vydávali na projížďku na dvojkolce po lesních cestách a pak se někde v lese zastavili, popíjeli čaj a stříleli ze vzduchovky do pivních lahví.

Alexandr Zmojro měl neustále u sebe devítiranný browning a pokaždé, když zahlédl na cestě cizího člověka, strčil ruku do kapsy, ve které byla pistole. A všude ho doprovázel Kyj Kyjovič, který Zmojra následoval jako stín a v noci se potuloval kolem Afriky a střežil pánův spánek.

Jednoho rána byl Kyj Kyjovič nalezen mrtev: někdo mu prořízl hrdlo srpem.

Smrt osobního strážce na Alexandra Zmojra zřejmě žádný dojem neudělala. V té době už svou práci kvůli nemoci opustil. Zvětšovala se mu lebka, uši, nos a rty měl znetvořené. A celý byl takový zkroucený, znetvořený, tělo měl pokryté nádory, sluch a zrak se mu prudce zhoršily.

Doktor Bolen nazval tu nemoc proteismem a moskevští lékaři – neurofibromatózou nebo von Recklinghausenovou chorobou.

Statný, švihácký chlap se během jednoho roku proměnil v beztvare stvoření, v mrzáka, v nestvůru, kterou strašili děti.

Stařeny si šeptaly o Božím trestu za mnohé hříchy, které tížily Zmojrovu duši.

Klisnička zpočátku jezdila s manželem po doktorech, tajně za něj chodila zapalovat svíčky do kostela, ale když pochopila, že Alexandr je odsouzen k záhubě, mávla nad ním rukou a začala se starat o sebe. Byla přece ještě mladá ženská s hladkou pletí, poměrně hezká, lákavé sousto. Večer se zkrášlila a běžela za Šimou do lázně, kam se s příchodem tmy prodíral zahradami náčelník OGPU Ustnyj a jeho kamarád polesný Dorf.

Její manžel trpěl bolestmi, nespavostí, záchvaty slepoty a výpadky paměti. Oblečený do dlouhého kabátu obšitého maličkými zvonečky a klobouku se závojem splývajícím na ramena a hrud' vycházel ven a najednou zůstával nehybně stát, zapomínal, kam se vydal. Odhrnoval závoj a chraplavým ztrhaným hlasem se ptal: „Co vidím?“

A nějaký kolemjdoucí, který se odvrátil, aby neviděl jeho bolestně znetvořenou tvář, odpovídal: „Nic k vidění tu není. Jenom krajina.“

Pro všechny případy Klisnička dobře schovala browning: byla to žena sentimentální, třebaže cynická.

A najednou zemřel. Seděl na židli před zrcadlem v hábitu obšitým maličkými zvonečky. Obličej měl zakrytý závojem.

Klisnička přísahala a dušovala se, že když vešla do pokoje, ze zrcadla se na ni dívala nějaká žena:

„A pak se otočila a odešla, jako by se rozplynula.“

Doktor Bolen nenašel žádné známky násilné smrti – Alexandru Zmojrovi se zkrátka zastavilo srdce.
